

ÇOCUKLUK VE EĞİTİM

Cavit Binbaşıoğlu

Çocuk, bir bakıma, hata yapan kimse demektir. Onu, «yetişkin» gibi görmek hiçbir zaman doğru olmaz. «Çocukluk», aslında «töllenme» den başlar, «bülîğ» çağına kadar sürer. Bu çağda çocuğun, tıpkı büyükler gibi, iki kaşı, iki gözü vardır; fakat duygu, düşünce ve hareketleri başkadır. Bu sebepten o, olayları başka türlü yorumlar. Üç yaşındaki bir çocuğun, vapurun arkasında bıraktığı köpüğü annesine göstererek: «Anne! denizde kim çamaşır yıkıyor?» diye sorması, çocukluk hayatının bu özelliğinden dolayıdır. 2-6 yaşlarındaki çocukların «inatçılık» yapmaları da bundandır. Bu ça da çocuk, olur olmaz şeyler için inatçılık yapar, başkalarına istediğini kabul ettirmeye çalışır. Bu, çocuğun kendi varlığından haberi olmasının esaslı bir işaretidir. Bu sebepten bu çağda «inatçılık» tamamen normal bir olaydır; olmaması endişe vericidir. Bu zamanda yapılacak iş, çocuğu döverek veya azarlıyarak tahrik etmek değil kendi haline bırakarak, kendisiyle hiç ilgilenilmemiş gibi davranmak veya ilgisini başka konular üzerine çekmektir.

Çocukluk hayatı, bu çeşitten özelliklerle doludur. Bunlar, biz istesek de istemesek de olur. Önemli olan, bir öğretmen veya ana-baba olarak bunları bilmek, anlayışlı hareket ederek çocuklarımızın normal gelişimleri için gerekli şartları hazırlamaktır. Bu konuda, bilhassa çocuk okula gelinceye kadar ailede verilecek eğitim, son derece önemlidir. Ünlü psikologlardan Dr. Alferd Adler, çocuğun, ilk beş yaşına kadar aile içinde aldığı etkilerin onun bütün hayat boyunca takip edeceği hareket hattı üzerine önemli rol oynayacak kudrette olduğunu iddia etmiştir.

Yanlış veya hatalı eğitimin insanın kendisi ve toplum üzerinde yaptığı tahribat, organik hastalıklar gibi kolayca görünmez; etkisini zamanla gösterir. Zararlı hale gelmiş «kıskaçlık» duygusundan akıl hastanelerini dolduranların hastalıklarına kadar pek çok çeşidi ve derecesi olan ruh hastalıklarının sebeplerinin çoğu, hayata intibaksızlık, dolayısıyla fena eğitimin sonucudur. Çocuklarımızı, her gün yeni buluşlarla karmaşık bir hal alan hayata intibak ettirmek için, eğitime önem vermeye ve ve bu bakımdan gerekli bilgileri öğrenmeye, bu bilgilere göre hareket etmeye mecburuz.

“Millî Eğitim,, de “Bütünlük,,

Cavit BİNBAŞIOĞLU

M. Eğitim Bakanlığı, “Millî Eğitim” çalışmaları mızın toptan ele alınması işine girişmiş bulunuyor. Bu amaçla kurulan “Eğitim Danışma Kurulu“, genel bir “Millî Eğitim Plânı”nın esaslarını hazırlamakla görevlendirilmiştir.

Bu önemli işe girişirken, kanaatimizce, ilk tesbit edilecek şey, en küçüğünden en büyüğüne kadar her dereceli öğretim kurumlarımızın çalışmalarına etki yapacak “eğitim felsefesi”nin ne olduğudur. Bunu, “psikoloji”ilmine dayanan eğitim görüşleriyle memleketimiz şartlarının (Türk çocuğunun ve yetişkininin ihtiyaçlarının) bir arada mütalâa edilmesi ile bulabiliriz. ATATÜRK’ün eğitimle ilgili nutuklarında da Türk Eğitim Felsefesi’nin önemli unsurları vardır. O, bir kere şöyle seslenmişti: “Terbiye ve tedriste tatbik edilecek usul, bilgiyi insan için fazla bir süs, bir tahakküm vasıtası, yahut medenî bir zevkten ziyade, maddî hayatta başarı sağlıyan amelî ve kullanılabilir bir cihaz haline getirmektir.” Yeni nesli ve yetişkinleri eğitecek bütün millî eğitim teşkilâtımızın göz önünde bulunduracağı eğitim felsefesinde, ferdin: “bilgili ve bilgisini iyi yönde kullanabilecek kudrette”, “ahlâklı” “hayat problemlerini çözebilecek düşünce kudretine sahip”, “başkaları ile olan münasebelerinde medenî ve duygulu” olması da herhalde, önemli yer alacaktır. Tesbit edilecek böyle bir eğitim felsefesi, hazırlanmakta olan yeni Anayasa’da yer almalıdır. Çünkü, bütün faaliyetlerimiz gibi, eğitim çalışmalarımız da kaynağını veya ilhamını oradan alacaktır. Bu, aynı zamanda, millî eğitim gibi çok büyük ve geniş bir işi başaracak elemanları da bir görüşte toplama ya rıyacaktır.